

MARCH 2023

ST. ANNE'S GENERALATE

Madavaram | Chennai - 600 060
Tamilnadu | India

A G N L

Volume : 02

Issue : 19

Fourth week of Lent

May our eyes be open

1Samuel 16:1b, 6-7, 10-13a, Ephesians 5:8-14, John 9:1, 6-9, 13-17, 34-38

Today's Liturgical readings speak about our sight. Through Prophet Samuel God teaches us not see the outward appearance but to look into the heart. Let us take the Gospel reading and reflect it deeply. It is a beautiful Gospel and there is a great delight in studying. Evangelist John never refers to miracles strictly speaking as miracles; he always refers to them as signs, because there is so much more that they signify. Beyond the appearance of what happens on the surface, they signify that something more spiritual is happening in our lives. We have to ask ourselves: What does this healing of the blind man signify for us? Let us keenly look in to it.

Reading: John 9:1, 6-9, 13-17, 34-38

There were four encounters the blind man had with four different people that gave him new insight just as we might imagine our encounters and experiences with people and events in life give us new insight through hindsight.

1. Neighbours

The first people who encounter this man born blind (but who can now see) are his **neighbours**. His neighbors are people accustomed to see him. When we think of the neighbors, we normally categorize people and make assumptions and have prejudice about them. They asked of him, "Isn't this the fellow who used to sit here and beg?" Finally, the man himself said, "Yes. I am the one all right." And then they said to him, "How are your eyes opened?" And he answered, "That man they call Jesus healed me." At this point we see that the blind man saw Jesus only as a man - an extraordinary man but a human. From this point, his faith will grow but not easily. He grows through a struggle of encounters with other people that will challenge him and contest everything he states and believes.

2. Pharisees

This is especially true for the next people he meets called the **Pharisees**. Pharisees were the religious lay group of the day who were the enlightened ones because they studied the Scriptures and they thought they knew the truth. They were a righteous people but unfortunately, as we will learn, they were self-righteous than God-right.

They took the man who had been born blind to the Pharisees who began to inquire how he recovered his sight. Some of the Pharisees asserted, "This man (Jesus) cannot be from God because he does not keep the Sabbath." Let us notice now that the Pharisees are the blind ones who do not see Jesus for who He truly is. Then the Pharisees addressed the blind man, "What do you have to say about him?" The blind man now can see that Jesus is a prophet. We can see the blind man's vision improving, he now calls Jesus a prophet from God. John is setting up this contrast between the man born blind (who can now see) and the Pharisees who thought they could see so perfectly but were just growing increasingly blind through the cataracts of their own pride and prejudice. We must be aware of the Pharisee in us; the tendency to think we see it so perfectly and fail to recognize our own blind spots.

3. Parents

The man is led to his **parents** and the Pharisees ask them, "How do you account for the fact that he can now see?" His parents answered, "We know that this is our son. We know that he was blind at birth but how he can see now or who opened his eyes, we have no idea. Ask him!" Evangelist John writes, his parents answered in this fashion because they were afraid of the Jews who had already agreed that anyone who acknowledged Jesus as the Messiah would be expelled from the synagogue. We must see that sometimes, like the parents of the blind man, we are afraid to look at truth as it truly is and what it calls us to see and say; to be and become. But the blind man himself - again he was a **model disciple** - has no fear for what he has seen and even under the criticism of the Pharisees, speaks boldly and says, "If this man (Jesus) were not from God, he could never have done such a thing." With that, the Pharisees threw him out bodily. It was not just a matter of being kicked out of their "church" but out of their whole family and their whole community. They would have been totally alienated from any sense of their economic security and well-being; they paid a great price for truth. For the man born blind, not only does he recognize Jesus as a great prophet, but he himself is becoming a prophet: one who speaks the truth and tells it as he sees it and says it as it is.

4. Jesus

The fourth encounter is the most beautiful encounter: the blind man with **Jesus** himself. When Jesus heard of the man's expulsion, Jesus sought him out and asked him, "Do you believe in the son of God?" And the man answered, "Who is he sir that I may believe in him?" and Jesus said, "You have seen him." It means you have experienced him. You know him. He is speaking to you now. And the man said, "I do believe." Believing is seeing and he bows down to worship Jesus and that's the proof of his recognition. He saw Jesus as truly the Son of God for he bowed down to worship him.

There is the great insight of this Gospel. His sight leads him to stand before Jesus. We too want to see Jesus and to see through the eyes of Jesus how He looks on us, looks on others, and looks on our life. Ironically the Gospel ends with the Pharisees asking the question - and pay attention to the use of irony here that John the evangelist loves to use. They asked Jesus, "Do you think that we are blind?" And Jesus in effect says, "You're worse than blind because you even refused to see." It is one thing to be blind, but it's even worse to refuse any insight to see at all.

Remember the Gospel began then by the disciples asking the question, "Is this blindness caused by sin?" John ends his Gospel by saying, "No, this physical blindness is not caused by sin, but spiritual blindness." Spiritual blindness is caused by sin and this is the sin that Jesus wants to cure. This is the blindness that Jesus wants to heal. What a great story!

Lenten lessons we need to take to our life.

A) We admit that we are all a little blind; that none of us can claim to always see the full picture or have the full understanding. We all work from limited viewpoints. Unless we make allowances for our blind spots we will come crashing down, colliding with other people and worse yet with God and God's will for our life. One synonym for blindness is stubbornness, closed or narrow mindedness. Pride or prejudice. Is not that one of the worst ways of not seeing people as God sees: prejudice or pride. Pride makes us feel superior. A sense of inferiority blinded to our self-worth and blinded to how God sees us so wonderfully and lovingly.

B) If we recognize our own blind spots and we need to make compensation for them. Where do we go for insight? we need to ask Jesus. We too are born with a handicap - a human condition - of needing God's divine intervention to show us the way through life. We look for God's guidance as much as a blind man would need the guidance of another to walk him along. Jesus gives us insight through significant people in our lives, especially our family and our close friends who know us and love us and see us from an objective perspective. We need to seek them out and ask for their honest feedback and for their critical suggestions. We need to go to them to ask and trust that God will speak to us through them. He wants to give it to us just as He gave sight to the blind man.

C) Finally, this last point is important but it is hard to hear and to do. Look at the parents in this Gospel. Their mistake was that they did not have tough love. They didn't speak the truth as they knew it. To not cause waves or make any difficulties - and worst yet, to save themselves from trouble - they backed off and kept their

mouths shut. These parents represent many of us - if not all of us from time to time - when in our own community, in our workplace, and in our own world we fail to speak the truth to one another in love. We need to speak the truth honestly with humility and always with charity and sensitivity in love. But often, we believe the truth sets us free. It certainly did for this blind man.

தவக்காலத்தின் நான்காம் வாரம் புதுப்பார்வை பெறுவோம்

1சாமுவேல் 16:1b, 6-7, 10-13a, எபேசியர் 5:8-14, யோவான் 9:1,6-9,13-17,34-38

தவக்காலத்தின் நான்காம் வாரத்தில் நுழைந்துள்ள நம்மை 'கண்கள் திறக்கப்பட்டு புதுப்பார்வை பெறுங்கள்' என தாய் திருஅவை அழைப்பு விடுக்கின்றது. முதல் வாசகத்திலே இறைவாக்கினர் சாமுவேல் தாவீதை தேர்வு செய்து திருப்பொழிவு செய்யும் நிகழ்விலே இறைவன் 'மனிதர் பார்ப்பது போல் நான் பார்ப்பதில்லை' என இறைவன் பார்ப்பது போல் பார்க்க நம்மை அழைக்கின்றார். இரண்டாம் வாசகத்திலே தூய பவுல் 'விழித்தெழு, உயிர் பெற்றெழு, ஒளிர்ந்திடு, இருளின் செயல்களை அகற்றிவிட்டு, ஒளியின் மக்களாக வாழுங்கள்' என அழைப்பு விடுக்கின்றார். இன்றைய நற்செய்தி வாசகமானது பிறவி குருடன் குணமடைந்து மீண்டும் பார்வை பெறுதல் நிகழ்வினை விளக்குகின்றது. இப்பகுதியினை நமது தியான பகுதியாக எடுத்து சிந்தித்து பயனடைவோம்.

இறைவார்க்கதை: யோவான் 9:1,6-9, 13-17,34-38

பிறவி குருடனை இயேசு குணமாக்கும் நிகழ்வை நாம் பலமுறை வாசித்து தியானித்துள்ளோம். இத்தவக்காலத்திலே இந்நிகழ்வின் மூலமாக இறைவன் நமக்கு தரும் செய்தியினை அறிந்திடுவோம். இயேசுவினால் பிறவி குருடன் பார்வை பெறும் இந்நிகழ்விலே இம்மனிதர் நான்கு விதமான மனிதர்களை சந்திக்கின்றார். இவர்களின் சந்திப்பால் இக்குருடன் முழுமையான, தெளிவான பார்வையை பெறுகின்றான். இதனை சிந்திக்கும் நாமும், நாம் சந்திக்கும் நபர்களிடம் நமது பார்வையை பற்றி சுயஆய்வு செய்து இத்தவக்காலத்திலே புதுப்பார்வை பெற முயற்சிப்போம்.

01. அருகில் இருப்பவர்கள்

பிறவி குருடரான இம்மனிதர் தன் பக்கத்தில் இருப்பவர்களை நன்கு அறிந்திருந்தார். நாமும் நம்முடன் வாழ்பவர்கள் மற்றும், நமது அண்டை வீட்டாரை வகைப்படுத்தி, அவர்களைப்பற்றிய முன்சார்பு எண்ணங்களைக் கொண்டிருப்போம். பிறவி குருடர் பார்வை அடைந்ததைக் குறித்து விசாரிக்கும் போது 'இங்கே அமர்ந்து பிச்சை எடுத்தது இவன் அல்லவா' என்று வினவினர். இறுதியாக பார்வை பெற்ற அம்மனிதர் 'நான்தான் அது. இப்பொழுது நான் பார்க்கின்றேன்' என சாட்சி கூறுகின்றார். இக்கட்டத்திலே பிறவி குருடர் இயேசுவை ஒரு நல்ல மனிதராக பார்க்கின்றார். பார்வையற்ற மனிதனின் விசுவாசம் சிறிது சிறிதாக வளர்வதைப் பார்க்கின்றோம். நாமும் நமது முன்சார்பு எண்ணங்களை தவிர்த்து உண்மையைக் காண, உரைக்க முன்வருவோம்.

02. பரிசேயர்கள்

அடுத்ததாக இப்பிறவி குருடர் சந்தித்தது பரிசேயர்களை. மதநூல்களை, சட்டங்களை கற்று தேர்ந்து, தாங்கள் தான் மதநூல்களில் புலமை பெற்று, உண்மையை அறிந்தவர்கள் மற்றும் நன்நெறியாளர்கள் என தங்களைப்பற்றி பெருமை பாராட்டிக் கொள்பவர்கள். ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக அவர்கள் கடவுளை உணர்ந்தவர்களாகவும், அறிந்தவர்களாகவும் இல்லை என்பதே உண்மை. பார்வை அடைந்த இம்மனிதரை பரிசேயரிடம் அழைத்துச் செல்கின்றனர். அவர்கள் அவன் எப்படி பார்வை பெற்றான் என விசாரிக்க துவங்கினர். அப்பொழுது சில பரிசேயர்கள் இயேசு 'ஓய்வுநாள்' என்ற கட்டளை நாளை அனுசரிக்கவில்லை. எனவே இவர் கடவுளிடமிருந்து வந்தவர் இல்லை என்று சாதித்தனர். இங்கு பரிசேயர்களே இயேசு யார் என்பதை புரிந்து கொள்ள, கண்டு கொள்ள இயலா குருடர்களாக இருக்கின்றனர் என்பதை நாம் அறிந்து கொள்கின்றோம். ஆனால் பார்வை பெற்ற பிறவி குருடனோ தனக்கு பார்வை அளித்த இயேசு ஒரு இறைவாக்கினராக இருக்க வேண்டும் என சிறிது தெளிவு பெறுகின்றார். இவரின் பார்வை வளம் பெறுவதை, மேம்படுவதை நாம் உணர்கின்றோம். இங்கு நற்செய்தியாளர் யோவான் பரிசேயர்களின் பார்வைக்கும், பிறவி குருடரின் பார்வைக்கும் இடையே உள்ள முரண்பாட்டை நமக்கு காட்சிபடுத்துகின்றார். உண்மையை சரியாக காண்பவர்கள், உணர்ந்து கொள்பவர்கள் என தங்களை தாங்களே புகழ்ந்து கொள்ளும் பரிசேயரோ இயேசுவை யார் என காண தவறி விடுகின்றனர். அவர்களின் கண்கள் புரையோடி இருப்பதை நாம் காண்கின்றோம். தற்பெருமை, முன்சார்பு எண்ணங்கள் இவற்றால் இவர்களின் பார்வை மங்கியுள்ளது. நம்மிடமும் உள்ள இந்த கண் புரையை நாம் உணர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ள இத்தவக்காலத்தின் நான்காம் ஞாயிறு நம்மை அழைக்கின்றது. நம்முடைய பார்வையிலுள்ள குறைபாடுகளை கண்டறிவோம். ஏற்றுக் கொள்வோம். சீர்செய்வோம்.

03. பெற்றோர்

இந்த பிறவி குருடர் அவனின் பெற்றோரிடம் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார். இவன் பார்வை பெற்றது எப்படி என அவனின் பெற்றோரிடம் விசாரிக்கின்றனர். பெற்றோரும் தாங்கள் தப்பித்துக் கொள்ளும் விதத்திலே இவன் எங்கள் மகன். பார்வையற்றவனாய் இருந்தான். இப்பொழுது பார்க்கின்றான். எப்படி பார்வை கிடைத்தது என அவனிடமே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள் என சாதாரியமாக பதிலளிக்கின்றனர். ஏனெனில் இயேசுவை மெசியாவாக ஏற்றுக் கொள்பவர்களை யூத சமூகம் அவர்களையும், அவர்களின் குடும்பத்தையும் புறம்பே தள்ளி வைத்தனர். ஆனால் இந்த பார்வை பெற்ற குருடரோ இயேசுவின் உண்மைச் சீடராக, சிறிதும் அச்சமின்றி இயேசுவுக்கு சாட்சி பகர்ந்தார். எனவே கோபமுற்ற பரிசேயர்கள் அம் மனிதனை வெளியே தள்ளினர். அவரும் அவரின் குடும்பத்தாரும் யூத சமூகத்திலிருந்து தள்ளி வைக்கப்பட்டனர். கடுமையான சமூக, பொருளாதார இடற்பாடுகளுக்கு ஆளானார்கள். உண்மைக்காக இந்த உயரிய பரிசை வலிய ஏற்றுக் கொண்டார்கள். இந்நிகழ்விலே இந்த பார்வை பெற்ற மனிதன் இயேசுவை ஒரு இறைவாக்கினராக கண்டது மட்டுமல்லாது தானும் இறைவாக்கினராகவே மாறியுள்ளார். இறைவாக்கினர்கள் தாங்கள் கண்டதையும் கேட்டதையும் அப்படியே அச்சமில்லாமல் சொல்பவர்கள். துறவியராகிய நாமும் இறைவாக்கினராக வாழ அழைக்கப்பட்டவர்களே.

04. இறைமகன் இயேசு

பார்வையடைந்த இம்மனிதனின் நான்காம் சந்திப்பு இறைமகன் இயேசு. இது ஒரு அழகான, அருமையான சந்திப்பாகும். செப கூடத்திலிருந்து வெளியே தள்ளப்பட்ட பின்னர் இயேசு அவனை சந்திக்கின்றார். 'இறைமகன் என்று நீ நம்புகின்றாயா?' என நேரடியாக வினவுகின்றார். இம்மனிதரோ 'அவர் யார் என்று சொல்லும் அப்பொழுது நானும் அவரிடம் நம்பிக்கை கொள்வேன்' எனக்கூற 'உன்னோடு பேசிக் கொண்டிருப்பவரே அவர்' என மொழிய, 'ஆண்டவரே உம்மை நம்புகின்றேன் என அவரை பணிந்து வணங்கி ஏற்றுக் கொள்கின்றார்'. இப்பொழுது இம்மனிதன் இயேசுவை கடவுளின் மகனாக ஏற்று வணங்கி வழிபடுகின்றார். இம்மனிதன் இயேசுவின் அருகில் நின்று இயேசுவை கண்கொண்டு பார்க்கின்றார். முழுமையாக கண்டுகொள்கின்றார். நற்செய்தியாளர் யோவான், பரிசேயரோ கண்களில் பார்வை பெற்றிருந்தும் இயேசுவை அறியா பாவிகள் ஆயினர் எனக் கூறுகின்றார். பார்வை அற்று இருப்பதைவிட பார்க்க மறுப்பதே மாபெரும் பாவமாகின்றது. இந்நற்செய்தி பகுதியின் துவக்கத்திலே இந்த பார்வையற்ற தன்மை பாவத்தால் வந்ததா? என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இதற்கு பதிலாக உடலில் ஏற்படும் பார்வை குறைபாடு பாவத்தால் ஏற்படுவது இல்லை. மாறாக ஆன்மீக பார்வை குறைபாடு "பார்க்க மறுக்கும் உங்கள் பாவத்தால்" ஏற்பட்டுள்ளது என பதிலளிக்கின்றார். இக்குறைபாட்டையே இத்தவக்காலத்தில் நம்மிடமிருந்தும் மாற்றவே, மாற்றி குணமளிக்கவே விழைகின்றார் இறைவன்.

நமது வாழ்விற்கான சிந்தனைகள்

அ. நாம் அனைவரும் சிறிதளவு பார்வை குறைபாடுள்ளவர்கள் என ஏற்றுக்கொள்வோம். யாராலும் முழுமையாக, தெளிவாக புரிந்து கொள்ளவும், உணர்ந்து கொள்ளவும் இயலாது. நாம் குறுகிய சிந்தனை உள்ளவர்களாகவும் உள்ளோம். நம்மிடமும் குருட்டு பகுதிகள்/ மறைக்கப்பட்ட/ காண இயலா பகுதிகள் உண்டு. இதனால் நம் உறவு சிக்கல்களில் சிக்கண்டு தவிப்போம். சில வேளைகளில் இறைவனின் உறவிலும் விரிசல் காண்போம். பிடிவாதம், முன்சார்பு எண்ணங்கள், தற்பெருமை ஆகியவற்றில் அடிமையாகி, அனைத்தும் அறிந்தவராகவோ, உணர்ந்தவராகவோ அல்லது தாழ்வுமனப்பான்மையுடன் செயல்படுபவராகவோ இருக்கின்றோம். கடவுள் நம்மை பார்ப்பது போல் நாம் நம்மை பார்ப்பது இல்லை. அடுத்தவரையும் கடவுள் பார்ப்பதுபோல் பார்க்க தவறி விடுகின்றோம்.

ஆ. நம்மிடம் காணப்படும் இந்த குருட்டுப்பகுதியை நாம் சீர்செய்ய வேண்டும். பிறவி குருடன் இயேசுவிடம் சென்றது போல் நாமும் இயேசுவிடம் செல்ல வேண்டும். நாமும் குடும்ப சூழல், சமூக சூழல் என்ற குறைபட்ட சூழலிலே உழன்று வருகின்றோம். இச்சூழல் தரும் எதிர்மறை சிந்தனைகள், நம்மில் பல பாதிப்புகளை, நம்மை அறியாமலே ஏற்படுத்தியுள்ளது. இறைவனின் அருள் இருந்தாலன்றி நம்மை நாம் சீர் செய்ய இயலாது என உணர்ந்தவர்களாய் இறைவனிடம் சரணாகதி ஆக வேண்டும். நமது இந்த துறவற சூழல் மற்றும் இதில் இயங்கும் மனிதர்கள் வழியாகவே இறைவன் நமக்கு தமது குணமளிக்கும் அருளை அளிக்கின்றார். நமது குழுமம், நமது நண்பர்கள், சகோதரிகளிடம் நமது செயல்பாடுகளுக்கான மதிப்பீட்டை நாம் கேட்டு பெற்று நமது குறைகளை சீர்செய்துக் கொள்ள வேண்டும். பெரும் நிறுவனங்கள் முன்னேற்றம் அடைய இந்த மதிப்பீடு (feed back) யுத்தியை பின்பற்றுகின்றது. அவர்கள் அளிக்கும் சிறு சிறு சேவைக்கும் feed back மதிப்பீடு

கேட்கின்றார்கள் என்பது நாம் அறிந்ததே. பிறரின் மதிப்பீடுகள், விமர்சனங்கள் இவற்றை காது கொடுத்து கேட்டு, உள்வாங்கி, சுயமதிப்பீடு செய்து பின்பற்றினால், இக்குறைபாடுகள் மறைந்துவிடும். நாமும் முழுப்பார்வை, புதுப்பார்வை பெற்றவர்களாக மாறுவோம்.

இ. இம்மூன்றாம் சிந்தனை முக்கியமானது மற்றும் கடினமானது. இவ்விவிலிய பகுதியிலே வரும் பெற்றோர்கள். இவர்களிடம் ஆழமான, உண்மையான, வேரோட்டமான அன்பு காணப்படவில்லை. அவர்கள் உண்மையிலேயே தான் அறிந்திருந்த உண்மையை கூற முன்வரவில்லை. அவர்கள் தம்மை காத்துக் கொள்வதற்காக தங்கள் வாயை மூடிக் கொண்டனர். நம்மில் பெரும்பாலோர் இப்பெற்றோரை பிரதிபலிக்கின்றனர். நமது குழுமத்திலும், பணிதலத்திலும் உண்மையை பேச மறுக்கின்றோம். உண்மை அன்புடன் ஒருவர் ஒருவருடன் பழக மறுக்கின்றோம். மிகுந்த பணிவுடன், நேர்மையுடன், தோழமையுடன் மதிப்பீடுகள் அளிக்க, உண்மையை உரைக்க முன்வருவோம். இயேசுவின் உண்மை சீடராய் அவரின் சாட்சிகளாய் வாழுவோம். கூட்டொருங்கியக்க திருஅவையுடன் இணைந்து, அனைவரையும் ஏற்று புதுப்பார்வை பெற்றவர்களாய் தோழமையுடன் வாழ்வோம்.

Fifth week of Lent

New Life

Ezekiel 37:12-14, Romans 8: 8-11, John 11: 3-7, 17, 20-27, 33b - 45

Death and New life (Resurrection) are the two sides of the same coin. Unless you die you can't raise to new life. Death is the great enemy, though many of us live in denial of it. Modern culture tries to hide death. Corpses go straight to the morgue or the funeral home - out of sight and out of mind. Fewer have witnessed a person actually die. We would rather not think about death, we don't like to talk about it, and we'd prefer to pretend it won't happen to us. Mother church invites us to reflect on 'new life.'

The theme of the readings of this 5th week of Lent is God's gift of spiritual awakening and transformation that leads to "new life" in an intimate covenant relationship with God. In the first reading (Ezekiel 37:12-14) God's Promise of a Bodily Resurrection. God promised His people, suffering in the Babylonian exile, that one day He would send His Spirit to gather and reconcile His scattered and divided people, resurrecting them to "new life" that is beyond the limits of physical life.

In the second reading (Romans 8: 8-11), St. Paul wrote to the Christians in Rome that Christ makes it possible to live "according to the Spirit" of God. He emphasizes that only those reborn in the Spirit of God through the Sacrament of Baptism can truly belong to Him and have the right to be called children in the family of God. Paul wrote that living in the spirit of Christ causes Christians to look forward to being alive in a way that makes earthy life a pale counterfeit kind of living. Life in the Spirit is a long-term investment that will reap enormous benefits because God stands behind that investment.

The raising of Lazarus from the dead is a sign of Jesus' victory over death that He accomplished in His bodily resurrection from the grave. It is a sign of the hope of the promised "new life" that awaits all of us who follow Christ by submitting to a spiritual rebirth through water and the Spirit in the Sacrament of Baptism. It is also the promise of the bodily resurrection of the dead at the end of time when Christ returns to claim His Church and raise her to glory (1 Thes 4:13-16; 5:23; Rev 20:11-15).

Reading: John 11: 3-7, 17, 20-27, 33b- 45

The Resurrection of Lazarus

Jesus' friends, Mary, Martha, Lazarus lived in the village of Bethany on the eastern slope of the Mount of Olives. Bethany means 'house of grace' and it was about two Roman miles from Jerusalem (Jn 11:18). It is the sixth of Jesus' public "signs" recorded in the Gospel of John. St. John presents the resurrection of Lazarus as a historically accurate event that took place in the village of Bethany on the Mount of Olives sometime between December and March of year AD 30. Lazarus' means "God helps". Few months after the Lazarus' resurrection, Jesus stopped with His disciples to have a Sabbath meal with this family the day before He entered Jerusalem on what we call "Palm" or "Passion Sunday" (Jn 12:1-12).

John 11 begins with a sick Lazarus. His sisters Mary and Martha sent word to Jesus to come to Bethany (John 11:1-3). But Jesus does not go right away. He delays. In fact, he waits two days - until Lazarus is dead (John 11:4-7, 11, 14) - because he knows exactly what he is about to do.

Grieving with Hope

Martha's words to Jesus must have been hard to hear: "Lord, if you had been here, my brother would not have died" (John 11:21). Given his great power and the signs he has performed already, Martha believed that Jesus could have prevented Lazarus's death. But what she says next is extraordinary: "But even now I know that whatever you ask from God, God will give you" (John 11:22). Martha does not know the end of this story. She has no idea what Jesus is about to do and she does not expect him to raise Lazarus from the dead. And yet she expresses hope even after death has occurred. It is as though she is saying, "I don't know what you can do now, Jesus, but I have hope that you can do something."

Jesus immediately comforts Martha by saying, "Your brother will rise again" (John 11:23). He tells her exactly what He plans to do, but Martha misunderstands: "I know that he will rise again in the resurrection on the last day" (John 11:24). While she misses Jesus's direct meaning, her response is a good one. She expresses hope through theology. Martha holds to the Jewish belief in the resurrection of the dead that will occur on the last day (Daniel 12:1-2; John 5:28-29). Neither Martha nor Mary knew that the story would end with a resurrected Lazarus. Mary saw death as the end, but Martha put her faith and hope to work together with a trust that Jesus could always do something. We should be more like Martha. Yes, Martha of Bethany is an example of the model Christian. She responds in faith, love, and obedience to Jesus' teachings in her profession of faith in Him.

'Unbind him and let him go.'

Biblical scholar, St. Augustine, Bishop of Hippo (354-430), saw the resurrection of Lazarus as a sign of the Sacrament of Reconciliation. In Christian art found in the catacombs in Rome dating from the 1st, 2nd, and 3rd centuries, there are over 150 representations of the raising of Lazarus symbolizing the gift of the life of grace, which comes through the priest in this Sacrament. St. Augustine gave a beautiful analogy comparing Lazarus coming alive out of the dark tomb to the repentant believer through confession who "comes forth" from the darkness of sin and into the light of grace. He wrote: "For what does come forth mean if not emerging from what is hidden, to be made manifest. But for you to confess is God's doing; he calls you with an urgent voice by an extraordinary grace. And just as the dead man came out still bound, so you go to confession still guilty. In order that his sins be loosed, the Lord said this to his ministers: 'Unbind him and let him go.' What you will loose on earth will be loosed also in heaven" referring at the end to Jesus' command giving authority to His ministers to bind and loose sins in John 20:22-23. The Sacrament of Reconciliation is the way to begin to revive and reclaim your "new life" in the Spirit.

Takeaway lessons

- Now many of the Jews who had come to Mary and seen what he had done began to believe in Him. Have we seen, and do we believe? Are we like Martha, Mary, and their friends who believed in Jesus and came into His "Light," embracing His promise of "new life"? or are we like the chief priests, scribes, and Pharisees who saw but refused to believe and remained in darkness? (2 Cor 6:2).
- The healing love of God is revealed through His actions.
- Do we love and care for my community sisters and friends, the way Jesus cared for these three friends?
- Am I able to cry with others and to be present to them in their suffering?
- "Unbind him and let him go free." What are those fears, attitudes, addictions from which we need the Lord to free us by raising us up? Do I frequently receive the sacrament of reconciliation?
- Do I believe that whatever seems dead in me - my faith, my perspective, my waning hope, my ability to love-can be brought back to life by the power of Jesus Christ at work in me?

Community sharing

In our past life we might have undergone a number of griefs. Have we ever 'grieved with hope' like Martha. Let us recall that event and share with our sisters and strengthen our faith.

தவக்காலத்தின் ஐந்தாம் வாரம்

புதுவாழ்வு பெறுவோம்

எசேக்கியல் 37:12-14, உரோமையர் 8:8-11, யோவான் 11:3-7, 17,20-27, 33b-45

இறப்பும், உயிர்ப்பும் (புதுவாழ்வு) ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள். உயிர்ப்பை புரிந்து கொள்ளவும், புதுவாழ்வினை பெற்றுக் கொள்ளவும் நாம் இறப்பை அறிந்து, உணர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இந்த நவீன கலாச்சாரத்திலே இறப்பை எதிராளியாக நினைக்கும் போக்கு அதிகரித்து வருகின்றது. எனவேதான் இறந்த உடலை நாம் நீண்ட நேரம் நமது வீடுகளில் வைத்திருப்பதை குறைத்துக் கொள்கின்றோம். பார்வையிலிருந்து விடுபடுபவை, நம் நினைவிலிருந்தும் விடுபடும். தவக்காலத்தின் இந்த ஐந்தாம் ஞாயிற்றுக்கிழமையில் தாயாம் திருஅவை புதுவாழ்வை - உயிர்ப்பைப் பற்றி சிந்திக்க நமக்கு அழைப்பு விடுக்கின்றது. இன்றைய திருவழிபாட்டின் மூன்று வாசகங்களும் புதுவாழ்வைப் பற்றி நமக்கு உணர்த்துவதை இந்நாளில் சிந்திப்போம்.

முதல் வாசகத்திலே யாவே கடவுள் பாபிலோனியாவிற்கு நாடு கடத்தப்பட்டு, துன்புறும் இஸ்ராயேல் மக்களுக்கு "நீங்கள் புதுவாழ்வு பெறுவீர்கள். உங்கள் எலும்புகள் கடவுளின் ஆவியால் புத்துயிர் பெறும். மீண்டும் புதுபடைப்பாய் வாழ்வீர்கள்" என அவர்களை காட்சி மூலம் திடப்படுத்துகின்றார். புதுவாழ்வினை வாக்களிக்கின்றார் (எசே 37:12-14).

இரண்டாம் வாசகத்திலே தூய பவுலடிகளார் திருமுழுக்கின் மூலம் நாம் கடவுளின் பிள்ளைகளாக மாறுகின்றோம் என்றும், கடவுளின் ஆவியால் கடவுளின் மக்களாகின்றோம் என்றும் கூறுகின்றார். அதே ஆவியால் கடவுள் நம்மை மீண்டும் உயிர்ப்பெறச் செய்வார், இத்தூய ஆவியால் நாம் இறைவனின் அருட்கொடைகளை என்றென்றும் பெற்று புதுவாழ்வு வாழுவோம் என்று கூறுகின்றார்.

இறைவர்த்தை: யோவான் 11:3-7, 17,20-27, 33b-45

இலாசரை உயிர்ப்பித்தல்

ஒலிவமலையின் கிழக்கு சரிவு பகுதியில் அமைந்துள்ள பெத்தானி என்ற கிராமத்தில் இயேசுவின் நண்பர்களான மார்த்தா, மரியா, இலாசர் ஆகியோர் வாழ்ந்து வந்தனர். பெத்தானி என்றால் 'அருளின் இல்லம்' என பொருள்படும். இது ரோமையின் அளவிடுதல்படி எருசலேமிலிருந்து இரண்டு மைல் தொலைவில் இருந்தது. (யோவா 11:18). இது யோவான் நற்செய்தியிலே இயேசு நிகழ்த்தும் ஆறாவது 'அடையாளமாகும்'. யோவான் நற்செய்தியாளர் கி.பி.30-ஆம் ஆண்டிலே டிசம்பரிலிருந்து மார்ச் மாதத்திற்குள் இலாசரை உயிர்ப்பித்த நிகழ்வு நடைபெற்றுள்ளது என துல்லியமாக குறிப்பிட்டுள்ளார். இலாசர் என்ற சொல்லுக்கு 'கடவுள் உதவுவார்' என்று பொருள்படும். இலாசரை உயிர்ப்பித்த பல மாதங்களுக்கு பிறகு, இயேசு தம் சீடர்களுடன் எருசலேமிற்குள் நுழைவதற்குமுன் (குருத்து ஞாயிறு) சாபத் உணவை இவர்களின் இல்லத்திலே உண்டார். அந்த அளவிற்கு இக்குடும்பத்தாருடன் இயேசு நட்புடன் உறவாடினார். (யோவா 12:1-12). இலாசர் நோயுற்றிருக்கிறார் என அவரின் சகோதரிகள் மார்த்தாவும், மரியாவும் இயேசுவிற்கு செய்தி அனுப்புகின்றனர். (யோவா 11:1-3). ஆனால் இயேசு உடனடியாக செல்லவில்லை. தான் நிகழ்த்தப்போகும் 'அடையாளத்தை' உணர்ந்தவராய், இலாசர் இறக்கும் வரை இரண்டு நாட்கள் காலதாமதமாய் செல்கின்றார். (யோவா 11: 4-7,11-14).

நம்பிக்கையுடன் வருத்துதல்

இவ்விவிலிய பகுதியை தியானிக்கையில், நாம் மார்த்தா, மரியா இயேசுவுடன் ஒன்றிணைந்து பயணித்ததால் ஆழ்ந்த வருத்தத்தின் இடையில் மிளிரும் மார்த்தாவின் நம்பிக்கை வெளிப்படுவதை காண்கின்றோம். 'ஆண்டவரே நீர் இங்கிருந்திருந்தால்..... இறந்திருக்க மாட்டான்'(யோவா 11:21) என்ற மார்த்தாவின் வார்த்தைகள் கேட்பதற்கு சற்று கடினமாக இருந்தாலும் இயேசுவை, அவரின் வல்லமையை முழுமையாக அறிந்திருந்த மார்த்தா மிகுந்த வருத்தத்திலும் இயேசுவின் மீது தான் கொண்டு இருந்த தனது அளவில் லா நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகின்றார். (யோவா 11:22).

இந்நிகழ்வின் முடிவில் இயேசு இலாசரை உயிர்ப்பிப்பார் என்று அறிந்திருக்கவில்லை. எனினும் தன் சகோதரன் இறந்துவிட்ட பிறகும் தனது நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகின்றார். ஆண்டவரே நீர் என்ன செய்வீர் என எனக்கு தெரியவில்லை. எனினும் நீர் கண்டிப்பாய்

ஏதாவது செய்வீர் என நம்புகிறேன் என தனது விசுவாசத்தை அறிக்கையிடுகின்றார். உடனடியாக இயேசுவும் 'உன் சகோதரன் உயிர்த்தெழுவான்' என ஆறுதல் அளிக்கின்றார். எனினும் மார்த்தா அதனை அறிந்து கொள்ளாதவராய், இறுதி நாளில் இலாசரும் உயிர்த்தெழுவார் என தனது இறையியல் அறிவை வெளிப்படுத்துகின்றார். (தானி 12: 1-2, யோவா 5: 28-29). மார்த்தா, மரியா இருவரும் இலாசரின் உயிர்ப்பை அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. எனினும் மார்த்தா இயேசுவின் மீது தான் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகின்றார். அந்த நம்பிக்கை செயல்வடிவம் பெறுகின்றது. பெத்தானியாவின் மார்த்தா இயேசுவின் உண்மை சீடரின் முன்மாதிரியாய் நம்முன் திகழ்கின்றார். இவர் இயேசுவின் மீது கொண்டிருந்த அன்பு, நம்பிக்கை, கீழ்படிதல் இவற்றின் வெளிப்படையாக இவரின் விசுவாச பிரகடனம் அமைந்துள்ளதை காண்கின்றோம். நமக்கும் இவர் சீடத்துவ வாழ்வின் மாதிரி ஆகின்றார். நாம் எதிர்கொள்ளும் கடினமான, வருத்தமான சூழலிலும் நாம் அன்பும், நம்பிக்கையும், கீழ்படிதலும் உள்ள உண்மை சீடராக வாழ்கின்றோமா? சிந்திப்போம்.

'கட்டுகளை அவிழ்த்து அவனை போகவிடுங்கள்'

விவிலிய வல்லுநரும், ஹிப்போ (Hippo) நகர ஆயருமான புனித அம்புரோஸ் (354-430) அவர்கள் இலாசரின் உயிர்ப்பு நிகழ்வை ஒப்புரவு அருட்சாதனத்தின் ஓர் அடையாளமாக காண்கின்றார். ரோமை நகரிலே கேட்டகோமன்களில் (Catacombs) கண்டெடுக்கப்பட்ட முதல் இரண்டு, மூன்று நூற்றாண்டு பழமையான ஓவியங்களில் இலாசரின் உயிர்பெற்று எழுதல் நிகழ்வானது, குருவானவர் அளிக்கும் ஒப்புரவு அருளடையாளத்துடன் இணைத்து வரையப்பட்டுள்ளது. புனித அகுஸ்தினார் இதனை ஓர் உருவகமாக, இருளான குகையிலிருந்து உயிருடன் வெளிவருதல் என்பது நம்பிக்கையாளர்கள் ஒப்புரவு அருளடையாளத்தின் வழியாக பாவ இருளிலிருந்து, ஒளியாம் அருளுக்கு திரும்பி வருதலுக்கு ஒப்பாய் உள்ளது என குறிப்பிடுகின்றார். நாம் நம் பாவங்களை அறிக்கையிடும் போது இறைவன் தம் அருளால் நம்மை பாவகட்டுகளிலிருந்து விடுவித்து, ஒளிக்கு அழைத்துச் செல்கின்றார். ஒப்புரவு அருளடையாளத்தில் அருட்தந்தையர்கள் வழியாய் இறைவன் இம்மீட்பினை, புதுவாழ்வினை நமக்கு கட்டளையிடுகின்றார். (யோவா 20: 22-23).

கற்றுக்கொள்ளும் பாடங்கள்

- ❖ வந்திருந்த யூதர் பலர் இயேசு செய்ததைக் கண்டு அவரை நம்பினர் (2கொரி 6:2). நாம் இயேசுவை கண்டு கொண்டோமா? அவரில் நம்பிக்கைக் கொண்டோமா? மார்த்தா, மரியாவைப் போல் இயேசு வழங்கிய புதுவாழ்வில் பங்கு கொள்கின்றோமா? அல்லது தலைமை குருக்கள், பரிசேயரைப் போல் இயேசு அளிக்கும் புதுவாழ்வினை மறுத்து இருளில் வாழ்கின்றோமா?
- ❖ இப்பகுதியில் குணமாக்கும் கடவுளின் அன்பை காண்கின்றோம். நாம் நம் குழுமத்தில் உள்ள சகோதரிகளிடம், பணித்தல மக்களிடம் இவ்வன்பை பகிர்ந்து கொள்கின்றோமா? பிறரின் துன்பங்களுக்காக அவர்களோடு இணைந்து வருந்துகின்றோமா? அவர்களின் துன்பங்களில் பங்கு கொள்கின்றோமா? அவர்களை குணமாக்க உதவுகின்றோமா?
- ❖ 'கட்டுகளை அவிழ்த்து போக விடுங்கள்'. நம்மை கட்டுப்படுத்தும் பயங்கள், நம்முடைய தவறான அணுகுமுறைகள், அடிமைதனங்கள் (addictions) போன்ற கட்டுகளிலிருந்து விடுவிக்க நாம் ஒப்புரவு அருளடையாளத்தை ஆர்வமுடன் நாடுகின்றோமா?
- ❖ என்னில் இறந்துபோன, தளர்ந்துபோன நம்பிக்கை, இலட்சியம், பிறரை அன்பு செய்து ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மை, சீடத்துவ செயல்பாடுகள் போன்றவற்றிற்கு மீண்டும் உயிர் கொடுத்து, புதுவாழ்விற்குள் செல்ல, இறைமகன் இயேசுவின் அருள் பெற்றுக் கொள்ள இத்தவக்காலத்தில் ஆர்வமாக முன்வருகின்றோமா?
- ❖ கூட்டொருங்கியக்க திருஅவை பரிந்துரைப்பதுபோல் நாம் இறைவார்த்தைக்கு செவிமடுப்பவர்களாகவும், நமது குழும சகோதரிகளிடமும், பணித்தல மக்களிடமும் கலந்துரையாடல் செய்து ஒருங்கிணைந்து பயணிப்போம்.

குழும பகிர்விற்கு

இதுவரை நம் வாழ்விலே பல இழப்புகளை சந்தித்துள்ளோம். இந்த இழப்புகளில், ஆழ்ந்த வருத்தங்களில் நம்பிக்கையுடன் மார்த்தாவைப் போன்று வருத்தங்களை ஏற்றுக்கொள்கின்றோமா? பகிர்ந்து கொள்வோம். நமது விசுவாசத்தை ஆழப்படுத்துவோம்.